

SOTA LES LLAMBORDES HI HA LA PLATJA

Els estudiants francesos reviuem un 68 de protestes

Quan tot semblava perdut, quan Le Pen ja està canviant les cortines de l'Elisi, ve la història i torna a reiniciar el seu cicle vital. Abús del capital, protestes, període de bones intencions, renaixença capitalista... i protestes.

Una vegada més, a França, amb el seu olfacte i el seu historial revolucionari, han estat dels primers en reaccionar i, en especial, els seus estudiants, que novament surten al carrer. La protesta és tan forta com la repressió policial, igual que durant el famós maig, i les queixes també són les mateixes. Per a resumir molt: respecte a la persona, al què la dreta oblida i menysprea sistemàticament.

És molt possible que l'enfrontament acabi amb la victòria de la força policial —i, si convé, jurídica—, però els joves ja han deixat una petja més, tot recordant que, malgrat el ciment que ofega les nostres vides, queda l'esperança.

Posats a ser optimistes, podríem agafar-nos també a les recents protestes del jovent marroquí que, després de molts anys, torna a fer escoltar la seva veu, malgrat el pa que s'hi juguen. El rei del Marroc no viu al Marroc, però quan hi torna no s'està d'hòsties. Amb tot, l'oposició juvenil marroquina juga amb un avantatge: no temen perdre res perquè no tenen res.

I encara, si ens posem en to d'analista internacional, podríem considerar el que alguns qualifiquen com l'enfonsament de l'imperi terrorista de Trump; que, com tothom sap, tindria conseqüències immediates arreu i sobretot a l'Amèrica Llatina. Darrera Trump cauran les democràcies dictatorials de mig continent, només cal obrir una mica més la porta de casa i deixar que el món escolti la protesta dels nostres joves i, si és possible, també la dels grans, els avis que van participar en les revoltes del 68.

I aquí s'acaba el conte i la il·lusió i la innocència —tot i que no les hòsties. Més enllà d'aquests brots verds, esclats i revoltes populars, la cosa, de moment, segueix bastant igual: més ciment i asfalt han tapat les llambordes, i sota només queden les rates.

A vegades, però, es bo fugir de la realitat; encara que només sigui un somni. Ha estat bé, oi?

Fins que, un bon dia, el teixit de la realitat s'esquinci i tot, l'estat actual de les coses, caigui com un vel. El malson s'acabarà, un bon dia.

